

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118689696/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

For Tiden havde hun undtagelsesvis taget mod denne Gouvernanteplads, som var godt lønnet; ellers boede hun sammen med Moderen i en af Dresdens Smaagader.

Alt dette lød noget hverdagsagtigt, og jeg havde nu en Gang sat mig i Hovedet, at der maatte hvile en romantisk Skæbne over hende.

— Det er forresten ikke altid saa rart med disse Fremmede, navnlig til Omgang for saadan et stakkels uerfarent Pigebarn, bemærkede han og stoppede Asken ned i Pipchovedet.

— Saa —? spurgte jeg opmærksomt. Hvordan mener De det?

— Naa ja, man véd jo ikke rigtig, hvem man har at gøre med, og det kan jo føre til et og andet, der ikke er, som det skulde være.

— Har Frøken Jagemann da oplevet Noget saadant?

— Ja saamænd har hun det. Det var en ung Maler, — forresten en Landsmand til Dem, en løs Fyr. Han lod hende da sidde, og det havde hun saa vist ikke fortjent af ham.

— Ja saa! De havde altsaa været forlovede?

— Nu, forlovede vil jeg just ikke sige. Forresten er jeg ikke saa nøje inde i det; — jeg har det fra Tante Sophie, hende, husker De maaske,

jeg talte om, der ikke var saa rigtig heldig . . . En Slags Kærresteri har der i alt Fald været imellem dem. Alverden troede, at de skulde giftes, men han rejste bort, og siden har han ikke ladet høre noget fra sig. Forresten undrer det mig slet ikke, for han havde været i Paris og lært at male, og Paris det er jo det rene Sodoma. Ikke fordi Dresden heller er saadan helt — — ja, det har De vel nok lagt Mærke til. Men Paris, Vor-Herre bevare os! det er jo forskrækkeligt — Alt hvad man læser derfra, og en Tysker kan nu røppe være der, saadan som de bader os. Forresten maa de da forskrive vores Øl, de kan ikke engang brygge det efter, hvor gjerne de saa vilde! Nu har Franskmændene igen lukket en stor Fabrik tæt ved Grænsen, fordi den tilhørte en Tysker. Det kan jo aldrig gaa! De skal se, det vil ikke vare mange Aar, før vi maa dertil igen. Pas De bare paa, — læste De, hvad Bismarck havde sagt forleden? — — —

Og han begyndte at fortabe sig i Udenrigs-politiken.

Det interesserede mig, oprigtig talt, i dette Øjeblik langt mere, hvad der var passeret den smukke lille Dresdnerinde med den danske Maler, end om jeg kunde have faaet den mest autentiske